

Ἐν Μεγίστῃ Λαύρᾳ τῇ 1η-6-2015
Κυριακῇ τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων.

Πρὸς τὴν Γεροντία

τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας

Κοινοποίηση: Ἱερά Κοινότητα Ἁγίου Ὁρους

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Τὴν 12η τοῦ μηνὸς Μαΐου τρέχοντος ἔτους σέ σύναξιν τῆς Γεροντίας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς ἀνεγνώσθη ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, διαβιβαστικό ἐτέρου ἔγγραφου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, πού ἀφοροῦσε στήν ἐλαχιστότητά μου. Στό πατριαρχικό γράμμα ἀναφέρεται ἀορίστως ὅτι «ἐνεκα τῆς ἀντιεκκλησιαστικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ μοναχοῦ Σάββα οὐκ ἐπευλογεῖται ὑπό τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας ἢ ἐκλογή αὐτοῦ εἰς τό προΐσταμενικόν ἀξίωμα». Ἀνεγνώσθη κατόπιν καί γράμμα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος πρὸς τόν Καθηγούμενο τῆς Μονῆς μας, μέ τό ὁποῖο ἐκφράζεται γιά μία ἀκόμη φορά ἡ λύπη τῆς Ἱεροκοινοτικῆς Ἀρχῆς γιά τίς βαρύτερες δῆθεν κατηγορίες πού διετύπωσα σέ γραπτό κείμενό μου κατά τῶν ἁγίων Καθηγουμένων, τῶν Γεροντικῶν Συνάξεων τῶν Ἱ. Μονῶν καί τῶν ἁγίων ἀντιπροσώπων. Γι' αὐτές τίς κατηγορίες ἡ Ἱερά Κοινότης γράφει ὅτι θά ἀνέμενε τουλάχιστον τό μοναχοπρεπές «εὐλόγησον».

Γιά τό περιεχόμενο τῶν ἀνωτέρω δύο ἔγγραφων ταπεινῶς ἔχω νά παρατηρήσω τά ἑξῆς: Ἡ ἐκλογή μου ὡς προΐσταμένου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς ἔγινε τόν Ἰανουάριον τοῦ 2010. Ὡς ἐκ τούτου τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο θά ἔπρεπε τότε νά ἀποστείλει εὐχετήριο γράμμα, ὅπως ἔπραξε καί μέ τὴν ἐκλογή τοῦ Γέροντος Ἱεροθέου. Τότε ἀντίστοιχα θά ἔπρεπε νά εἶχε ἐκφρασθῆ καί ἡ ὅποια τυχόν δυσἀρέσκεια τοῦ Πατριαρχείου, καθὼς καί τούς συγκεκριμένους λόγους πού θά μπορούσαν νά τὴν εἶχαν προκαλέσει.

Δυνατότητα ἄλλων ἐπεμβάσεων διοικητικῶν δέν ἔχει τό Πατριαρχεῖο, διότι τό Ἅγιον Ὅρος καί οἱ Μονές του ἔχουν κατοχυρωμένο τό αὐτοδιοίκητο τῶν διοικητικῶν ὀργάνων τους ἀπό τούς ἁγίους κτίτορες καί τούς εὐσεβεῖς αὐτοκράτορες, ἀλλά καί ἀπό τά κατά καιροῦ συντάγματα καί τούς νόμους τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους. Ἡ ἐποπτεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί ἡ δικαιοδοσία του εἶναι ἀποκλειστικά πνευματική. Γιά τὴν ἐκλογή τοῦ Ἡγουμένου καί τῶν Προΐσταμένων πού συγκροτοῦν τὴν Γεροντία τῆς Μονῆς ἀποκλειστικό λόγο ἔχει μόνον ἡ Ἀδελφότητα (γιά τόν ἡγούμενον) καί τά μέλη τῆς Γεροντίας (γιά τούς Προΐσταμένους). Τὴν ἐκλογή τους δέν ἐγκρίνει οὔτε «ἐπευλογεῖ» τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Ἀπλῶς ἐνημερώνεται. Ὁ Καταστατικός Χάρτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους (ἄρθρα 5, 9, 14, 108) καί ὁ Ἑσωτερικός Κανονισμὸς τῆς Ἱ. Μ. Μ. Λαύρας (ἄρθρα 6 καί 10, 13 καί 15) εἶναι περὶ αὐτοῦ σαφέστατοι καί οὐδέποτε ἀμφισβητήθηκαν. Οὐδέποτε ζητήθηκε ἢ ἐγκριση ἢ ἢ ἐπευλογία τῶν ἐκλεγομένων ἀπὸ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Ἐλπίζω καί εὐχομαι τό ἀνωτέρω Πατριαρχικό Γράμμα καί ἡ ἑτεροχρονισμένη, μετὰ πέντε

ἔτη, ἄρση τῆς ἀνυπάρκτου «ἐπευλογίας» γιά τήν ἐκλογή μου ὡς Προϊσταμένου νά μὴν ἀποτελέσει ἀφετηρία ἀμφισβητήσεως τοῦ αὐτοδιοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὁρους μέ ἄλλες πατριαρχικές ἐπεμβάσεις σέ ἐκλογές προσώπων μὴ ἀρεστῶν στοὺς πατριαρχικούς κύκλους.

Ἡ ὄψιμη καί ἑτεροχρονισμένη αὐτή ἀντίδραση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶναι παντελῶς ἀνέριστη καί ἀνακόλουθη, διότι δέν στοιχειοθετεῖται πουθενά ἢ κατηγορία ἢ καταγγελία περί ἀναρμόστου καί ἀντιεκκλησιαστικῆς συμπεριφορᾶς μου· δέν ἀναφέρονται συγκεκριμένες ἐνέργειές μου πού νά συνιστοῦν τέτοια «ἀντιεκκλησιαστική συμπεριφορά», ἂν ψεύδομαι, ἂν συκοφαντῶ, ἂν ὑβρίζω, ἂν καταφέρομαι ἐναντίον τῶν θεσμῶν ἢ ἂν λέγω κάτι τό αἰρετικό ἢ ἂν παραπλανῶ καί σκανδαλίζω τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ μόνη δικαιολογία τῆς πατριαρχικῆς ἀντιδράσεως εἶναι ἡ προσπάθεια νά φιμωθοῦν καί νά ἐκφοβισθοῦν ὅσοι τολμοῦν νά διαμαρτύρονται γιά τήν ἀντιεκκλησιαστική συμπεριφορά τοῦ ἰδίου τοῦ Πατριάρχου καί τῶν σύν Αὐτῷ στά πλαίσια τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῶν σχέσεων τῶν Ὁρθοδόξων μέ τοὺς ἑτεροδόξους τῶν αἱρέσεων. Εἰδικῶς δέ ὡς πρὸς τόν γράφοντα ἡ ἀντίδραση ὀφείλεται εἰς τό ὅτι ἀνέφερα σέ ἄρθρο μου στήν ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος» (6.6.2014) τή μὴ θαρραλέα στάση τοῦ Ἁγίου Ὁρους στά φιλοπαπικά καί οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα τοῦ Πατριάρχου, εἰς τό ὅτι ἀπήντησα μέ παρηρησία στήν Ἱερά Κοινότητα πού ζητοῦσε ἀπό τήν Μονή μας νά λάβει μέτρα ἐναντίον μου καί ἐδημοσίευσα αὐτήν τήν ἀπάντηση, καθὼς ἐπίσης καί εἰς τό ὅτι μαζί μέ ἄλλους Ἀγιορεῖτες Πατέρες κυκλοφορήσαμε καί ὑπογράψαμε τό μεγάλης ἀποδοχῆς τεῦχος «*Ἁγιον Ὅρος. Διαχρονικὴ Μαρτυρία στοὺς ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Πίστεως*».

Εἶναι, πάντως, λυπηρὸ ὅτι μέ ἀβάσιμες καί γενικόλογες ἐναντίον μου κατηγορίες τό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καί ἡ Ἱερά Κοινότης ζητοῦν ἀπό τήν Μονή τῆς μετανοίας μου νά λάβει μέτρα ἐναντίον μου, χωρὶς νά μοῦ δίνεται ἡ δυνατότητα νά ἀπολογηθῶ. Δέν θά ἔπρεπε τό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ὡς Μητέρα Ἐκκλησία, νά ἀντιμετωπίζει μέ ἀγάπη τὰ τέκνα τῆς, ὅταν μάλιστα δικαίως διαμαρτύρονται, καί νά προσπαθεῖ νά κατανοήσῃ τήν ἀντίδρασή τους; Παρατηροῦμε τώρα μετὰ λύπης ὅτι ἡ ἀγάπη, οἱ φιλοφρονήσεις, ἡ πραότητα, οἱ ἐγκάρδιοι ἀσπασμοί, οἱ ἀδελφικές συναντήσεις ἐξαντλοῦνται στοὺς πάσης φύσεως ἀλλοθρήσκους καί αἰρετικούς, ἐνῶ γιά τὰ παιδιά τους δέν ἀπομένει ἴχνος ἀγάπης, ἀλλὰ μέ τό παραμικρὸ ὑψώνεται ἀπειλητικὰ ἢ τιμωρητικὴ ράβδος. Ἀγκαλιές, ἀσπασμοί, τιμές, ὑποδοχές, πρωτοκαθεδρίες καί προεδρίες, ἀνάξια μετάδοση τῆς Θείας Κοινωνίας, χωρὶς ἴχνος μετανοίας, στόν προστάτη τῶν Σοδομιτῶν δήμαρχο τῆς Θεσσαλονίκης, καί ἀντίθετα ἀπειλές καί διώξεις ἐναντίον ἑνός ἀσήμου μοναχοῦ, χωρὶς νά τοῦ ζητηθεῖ μία στοιχειώδης ἀπολογία. Μετὰ χαρᾶς θά ἄκουγα τὰ δογματικά, ἱεροκανονικά, μοναστικά μου λάθη, ἂν μοῦ ὑποδεικνύονταν συγκεκριμένα ἀπό τό Πατριαρχεῖο ἢ τήν Ἱερά Κοινότητα, καί τότε ὄχι μόνον ἓνα μοναχοπρεπές «εὐλόγησον» θά ἔλεγα, ἀλλὰ μέ ἐδαφιαία στρωτὴ μοναχικὴ μετάνοια καί δημοσίως θά ζητοῦσα συγγνώμην.

Μένει λοιπόν νά ἀποδειχθεῖ ποιὸς σφάλλει καί ποῦ ὑπάρχει ἀντιεκκλησιαστικὴ συμπεριφορά· σέ ὅσους διαμαρτυρόμαστε καί ἐλέγχουμε τίς δογματικές καί ἐκκλησιολογικές ἐκτροπές τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἢ σέ ὅσα αὐτός λέγει καί πράττει καταφρονώντας τήν Ἁγία Γραφή, τοὺς Ἁγίους Πατέρας καί τοὺς Ἱερούς Κανόνες ὡς πρὸς τίς σχέσεις τῶν Ὁρθοδόξων μέ τοὺς αἰρετικούς καί ἐπομένως πρὸς αὐτόν ἐν ἀγάπῃ υἱϊκῇ πρέπει νά ἀπευθυνθεῖ ἡ Ἱερά Κοινότης, ὅπως ἔπρατταν οἱ πρό ἡμῶν σεπτοὶ Ἀγιορεῖτες Πατέρες, καί ὄχι πρὸς ἐμέ τόν ἐλάχιστο πού τοὺς ἀκολουθῶ.

Ενδεικτικῶς ἀπό τίς πολλές ἐκκλησιολογικές παρεκκλίσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, ἀπό τίς ὁποῖες ὀλοφάνερα προκύπτει ὅτι θεωρεῖ τοὺς Παπικούς ἀλλά καί τοὺς Προτεστάντες ὡς ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ, μέ βάση τήν αἰρετική «βαπτισματική θεολογία» τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου πού υἰοθέτησε καί προβάλλει ὁ μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης, θά ἀναφέρω μερικές. Μέ αὐτές καταφρονεῖ τοὺς Ἱερούς Κανόνες τῶν Ἁγίων Πατέρων, τοὺς ὁποῖους ὑβρίζει καί βλασφημεῖ ὡς θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους, ἐπειδή δῆθεν μᾶς κληροδότησαν τό σχίσμα. Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι προστατεύει καί καλύπτει πλήρως τήν αἰρετική Ἀκαδημία «Θεολογικῶν» Σπουδῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἡ ὁποία ἐπενόησε καί προβάλλει τήν «Μεταπατερική καί συναφειακή Θεολογία», τήν ὁποία προσφυῶς ὁ μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος καί ἄλλοι χαρακτήρισαν ὡς ἐπικίνδυνη αἵρεση. Κατά τήν πρόσφατη συνάντησή του στά Ἱεροσόλυμα τόν Μάϊο τοῦ 2014 μέ τόν αἰρεσιάρχη πάπα Φραγκίσκο εἶπε: «*Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία... λόγω τῆς ὑπερισχύσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καί τοῦ πεπερασμένου θελήματος τοῦ ἀνθρωπίνου νοός διεσπᾶσθη ἐν χρόνῳ. Οὕτω διεμορφώθησαν καταστάσεις καί ομάδες ποικίλαι... αἱ κατά τόπους ἐκκλησίαι ὡδηγήθησαν εἰς διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, εἰς ἀπομόνωσιν... [σημ. τοῦ γράφοντος: οἱ προτεσταντικές ὁμολογίες καί κοινότητες ποικίλες καί παρασυναγωγές μεταρρυθμιστῶν ἀπό τήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία ἤτοι τήν Ὁρθόδοξη ἀπεσπᾶθησαν ἢ ἀπό τήν πρώτη καί μεγάλη καί αἰρετική ψευδοεκκλησία-κράτος τοῦ Βατικανοῦ;] Ἐρχόμεθα ὁ πάπας καί ἡμεῖς διά νά τάμωμεν ὁδοῦς... διά νά συνεχισθῇ ἡ πορεία τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἤτοι τῆς καταντήσεως εἰς τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας». Ἀλήθεια, Πατέρες, ποιός ἀπό τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καί τοὺς Ἁγίους Πατέρες ἐδίδαξε ὅτι ἡ ἀποκοπή τῶν αἰρετικῶν διαιρεῖ καί διασπᾶ τήν Ἐκκλησία, ὅτι, ἐπειδή ὑπάρχουν αἰρετικοί, ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει ἐνότητα καί εἶναι διασπασμένη; Ἡ Ἐκκλησία καί μετά τήν ἀποκοπή τῶν αἰρετικῶν παραμένει πάντοτε Μία, ἀκεραία καί ἀλώβητη, δέν διασπᾶται σέ πολλές ἐκκλησίες, ὅπως θέλει ὁ πατριάρχης, ἐξισώνοντας τήν Ὁρθοδοξία μέ τήν αἵρεση, τήν Μία Ἐκκλησία μέ τίς ομάδες τῶν κακοδόξων. Ἐπί τόσους αἰῶνες λοιπόν ἡ Ἐκκλησία ἦταν διηρημένη καί διεσπασμένη, μή ἐπιτελοῦσα τό σωτηριῶδες καί ἁγιαστικό της ἔργο, καί ἐπερίμενε νά ἔλθουν ὁ πάπας Φραγκίσκος καί ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, γιά νά τήν ἐνώσουν καί νά τήν σώσουν; Καί οἱ Ἅγιοι τόσων αἰώνων τί ἔκαναν; Προσοδοκοῦσαν τοὺς παρουσιαζομένους σήμερον «θεόσταλτους» σωτήρες τῆς ἐνότητος; Ἡ μᾶλλον κατά τήν πατριαρχική θέση ἔπασαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί οἱ μετά τό Σχίσμα Ὁρθόδοξοι Πατριάρχες καί Ἀρχιερεῖς «θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους» καί διῆρεσαν τήν Ἐκκλησία; Ἡρωτήθη σύμπασα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, Πατριαρχεῖα καί Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες ἐάν δέχονται τοὺς λόγους αὐτοῦ καί τίς πράξεις τοῦ Πατριάρχου ἢ ὁ Παναγιώτατος αὐτογνωμόνως καί αὐθαιρέτως προχωρεῖ πρὸς «ἐνωσιν»; Φαίνεται, σεβαστοὶ Πατέρες καί ἀδελφοί, ὅτι δέν ἀναγνώσατε τό ἄριστα κατοχυρωμένο, δογματικά καί πατερικά, κείμενο πού ἐκυκλοφόρησε ἡ «Σύναξη Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καί Μοναχῶν» μέ τίτλο «*Ἡ Νέα Ἐκκλησιολογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου*». Τό κείμενο αὐτό, τό ὁποῖο σᾶς ἐπισυνάπτω, ὑπέγραψαν ἐκτός ἀπό τά μέλη τῆς Συνάξεως καί οἱ σεβασμιώτατοι ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Δρυϊνουπόλεως Ἀνδρέας, Πειραιῶς Σεραφεῖμ, Γλυφάδας Παῦλος, Ζιχνῶν Ἱερόθεος, Κυθήρων Σεραφεῖμ, Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας Κοσμάς, Γόρτυνος Ἱερεμίας, Ἀντινόης Παντελεήμων (τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας), ἑκατοντάδες μοναχῶν καί κληρικῶν, καί χιλιάδες Ὁρθοδόξων πιστῶν.*

Ἡ ἀναγνώριση τοῦ παναιρετικοῦ Παπισμοῦ ὡς ἐκκλησίας προκύπτει στήν πράξη καί ἀπό τήν σκανδαλώδη ὑποδοχή καί συμμετοχή τοῦ αἰρεσιάρχη καί ἀντίχριστου Πάπα στήν θρονική ἑορτή τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως στίς 30 Νοεμβρίου τοῦ 2014, κατά τήν ὁποία γιά πρώτη φορά μετά τό σχίσμα μνημονεύθηκε ἀπό τόν πατριαρχικό διάκονο στά εἰρηνικά τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ πάπας ὡς κανονικός ἐπίσκοπος φέρων τό «ἐπισκοπικόν» του ὠμοφόριον. Τά ἴδια πρωτάκουστα καί πρωτοφανῆ δέν ἔγιναν καί κατά τήν ἐπίσκεψη τοῦ προηγουμένου πάπα Βενεδίκτου στήν Κωνσταντινούπολη (Νοέμβριος 2006), ὅταν τοῦ ἔψαλλαν πολυχρόνιο, εἰδικά ἀπολυτικά, τό «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὄνοματι Κυρίου», τόν ἐθυμιάζαν οἱ διάκονοι προσερχόμενο, τοῦ ἔδωσε λειτουργικό ἀσπασμό ὁ πατριάρχης μέσα στή Θεία Λειτουργία καί τοῦ ἐπέτρεψαν νά πεῖ τό «Πάτερ ἡμῶν» καί πλεῖστα ἄλλα, μέ τά ὁποία κουρελιάσθηκαν οἱ Ἱεροί Κανόνες, πού ἀπαγορεύουν τίς συμπροσευχές μέ τούς αἰρετικούς.

Ἅγιοι Πατέρες, ἐκεῖνο πού περισσότερο μᾶς πικραίνει εἶναι ὅτι δυστυχῶς μένουμε στά ἐπουσιώδη καί παραβλέπουμε τά οὐσιώδη. Στιγματίζουμε ἀσυμπαθῶς μία, τολμηρή ἔστω, ὁμολογητική στάση νεωτέρων μοναχῶν, πού κινοῦνται ἀπό εἰλικρινῆ ἀγάπη καί ἀγνό ζῆλο γιά τόν Σωτῆρα Χριστό καί τήν Ὁρθοδοξία, ἀκολουθοῦντες ἐπί τά ἴχνη τῶν πρό αὐτῶν ἀγιορειτῶν πατέρων καί ἐθελοτυφλοῦμε ὡς πρός τίς δογματικές παρεκτροπές μεγαλοσχήμων ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν.

Στήν κριτική πού ἔχω ἀσκήσει καί σέ ὅλα τά κείμενά μου καί τίς προφορικές ἀναφορές μου ποτέ δέν χρησιμοποίησα συνειδητά ὑβριστικούς ἢ μειωτικούς χαρακτηρισμούς εἰς βάρος κανενός προσώπου. Κατήγγειλα μόνον συγκεκριμένες πράξεις προσώπων ἀναφορικά μέ σοβαρά ζητήματα Πίστεως, καί πάλι ὄχι σέ προσωπικό ἐπίπεδο, ἀλλά σέ ἐκκλησιαστικό, καί γιά πράξεις πού γίνονται δημοσίως. Τά δημοσίως πραττόμενα, ὅμως, δημοσίως καί ἐλέγχονται.

Σέ μία πρότασή μου, στό πρῶτο μου γράμμα τῆς 1ης-6-2014, ἐχρησιμοποίησα τήν λέξη «συνάφι», τήν ὁποία θεωρεῖτε ὅτι εἶναι προσβλητική. Αὐτό ὅμως πού ἐννοοῦσα ἐτυμολογικῶς ἦταν τό ἐξῆς: αὐτούς πού συνάπτονται μέ κάποιον. Γιατί συνάφι εἶναι αὐτοί πού ἔχουν τά ἴδια φρονήματα. Ἄν ἔγραφα συμμορία, ἢ φάρα, τότε θά ἦμουν ἀναπολόγητος. Ἡ λέξη ὅμως αὐτή καθ' αὐτή δέν εἶναι ἀμάρτημα. Ὅμως πατέρες γιά τήν λέξη αὐτή θά καταδικασθῶ καί ὄχι ἄν λέω τήν ἀλήθεια ἢ ὄχι; Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας πού ἀποκαλοῦσαν τούς αἰρετικούς πατριάρχες, ἐπισκόπους, καί γενικά ὅποιον εἶχε αἰρετικά φρονήματα, λύκους βαρεῖς, ἀντίχριστους καί πολεμίους τῆς Ἐκκλησίας, υἱοῦς τοῦ σατανᾶ, καί τόσα ἄλλα, θά τούς καταδικάσουμε καί αὐτούς; ἢ θά τούς καταργήσουμε, ὅπως κάνουν οἱ παπικοί μέ τόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, καί ἐμεῖς σιωποῦμε γιά μία ἀκόμη φορά; Μήπως θά πρέπει νά κάνουμε ὑπακοή στούς «ἀδελφούς μας Ἑβραίους» (κατά τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη) καί νά ἀφαιρέσουμε ἀπό τά ἐγκώμια τῆς Μ.Παρασκευῆς τίς ὀξεῖες ἐκφράσεις κατά τῶν σταυρωτῶν τοῦ Κυρίου μας διότι προκαλοῦν; Μήπως πρέπει νά καταδικάσουμε καί τόν Ἅγιον Νικόλαον, τήν εἰκόνα πραότητος, διά τό ράπισμα ὅπου ἔδωκε ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς τόν αἰρετικόν Ἄρειον κατά τήν πρώτην Ἁγίαν Οἰκουμενικήν Σύνοδον διότι ἐβλασφημοῦσε εἰς τό Ὁμοούσιον; Καί βλέπουμε ὅτι ἐνῶ ἀνθρωπίνως ἔτυχε ὀνειδισμοῦ καί καθείρξεως, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί ἡ Παναγία Μητέρα Του, δέν συνεμορφώθησαν (δέν ἔκαναν ὑπακοή) στίς ἀνθρώπινες ἐπιταγές καί ἠθικολογίες, ἀλλά ἐξ ἐναντίας τόν τίμησαν ὑπερφυῶς ἐπιδίδοντες αὐτῶ τό Ἅγιον Εὐαγγέλιον καί τό ἱερό ὠμοφόριον, καθῶς ἱστορεῖται καί εἰς παλαιάς εἰκόνας αὐτοῦ καί τά πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ὁ δὲ Ἱερὸς Χρυσόστομος δέν παραινεῖ νά

αγιάζουμε τήν χειρα μας ραπίζοντας τόν βλασφημοῦντα τά θεῖα; Καί τί; Ἐν προκειμένῳ ὀμιλεῖ περὶ ἀπλῆς λεκτικῆς-φραστικῆς βλασφημίας, καί ὄχι δογματικῆς, πού ὑπόκειται κατά τόν εὐαγγελικόν λόγον εἰς τήν βλασφημίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γιατί πρέπει πάντοτε νά σκεφτόμεθα ἀνθρώπινα;

Ποτέ δέν κατηγορήσα τόν θεσμό τοῦ Πατριαρχείου. Σέβομαι καί τιμῶ, ὅπως ὅλοι μας, τόν θεσμό τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, καί ὅ,τι ἔχει θεσπίσει ἡ Ἐκκλησία μας καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες, καθὼς καί οἱ Οἰκουμενικές καί Τοπικές Σύνοδοι καί γι' αὐτόν τόν λόγον καταγγέλλω συγκεκριμένες πράξεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί τῶν σύν αὐτῷ πού ἔρχονται σέ ἀντίθεση καί παραβαίνουν ὅσα οἱ ἅγιες σύνοδοι ἐθέσπισαν. Ὅλοι μας εὐχόμεσθε, βεβαίως, νά ὑπάρχει εἰρήνη στήν Ἐκκλησία καί νά διάγουμε βίῳ ἡσυχίῳ ἐν μετανοίᾳ, ἀλλά στήν προκειμένη περίπτωση, ἂν δέν κάνουμε κάτι, γιά νά σταματήσῃ ὁ καταστροφικός κατήφορος στόν Οἰκουμενισμό ἀπό τόν νῦν Πατριάρχη, θά βρεθοῦμε πρό τετελεσμένων γεγονότων καί τότε δέν θά μπορούμε νά ἀναστρέψουμε τήν κατάστασι. Καλύτερα ἢ πρόληψη παρά ἢ θεραπεία.

Γιά τόν σκανδαλισμό τῶν πιστῶν τί νά πῶ; Σύγχυσι καί σκανδαλισμό προκαλοῦν ὅσα ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα συμβαίνουν στήν Ἁγία Ὁρθοδοξία μας, αὐξημένα καί προκλητικά τώρα ἀπό τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο. Ἐγώ, ὡς ὄφειλα, κατά τήν ἀναλογία τῆς εὐθύνης μου, ἔπραξα τό καθῆκον μου, χωρίς νά διεκδικῶ «ἡρωϊσμούς», οὔτε νά συνιστῶ ἀποκοπή ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως στό ἀπό 21.6.2014 ἱεροκοινοτικό γράμμα ἀνακριβῶς ἀναφέρεται. Αὐτό ὄχι μόνο εἶναι ἀβάσιμο ἀλλά συνιστᾶ βαρύντατη συκοφαντία εἰς βάρος μου καί παρακαλῶ νά ἀνακληθεῖ. Αντίθετα, **ῥητῶς ἀποδοκιμάζω τήν ἀποκοπή ἢ τό σχίσμα ἀπό τήν Ἐκκλησία μας, καί γι' αὐτό ἐξαιρετικά μέ θλίβει ἡ παραποίηση καί κακοποίηση τῶν γραφομένων μου**. Ἡρωϊσμό πράγματι θεωρῶ νά μάχομαι γιά τά τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἐντός καί μόνον ἐντός τῶν κόλπων τῆς Ἀγιοπάτης Μητρὸς Ἐκκλησίας μας χωρίς νά ἀποκοπτόμεθα ἀπό τό Ἅγιον Σῶμα Αὐτῆς.

Γιά τήν κατηγορία τοῦ Ἱεροκοινοτικοῦ ἐγγράφου, ὅτι ἐπιρρίπτω μομφήν κατά τῶν ἁγίων Καθηγουμένων, τῶν ἁγίων Ἀντιπροσώπων καί τῶν Γεροντικῶν Συνάξεων, εἶχα γράψῃ τά ἑξῆς: «Σήμερα, οἱ Ἡγούμενοι καί τά Μοναστήρια, καί πρωτίστως ἡ Ἱερά Κοινότης, ὄχι μόνον σιωποῦν, ἀλλά καί δικαιολογοῦν τά ἀδικαιολόγητα, λέγοντας πῶς δέν πρέπει νά ἀποκοποῦμε ἀπό τήν Ἐκκλησία, λές καί Ἐκκλησία εἶναι ὁ κάθε Πατριάρχης, καί δὴ ὅταν αὐτός ἔχει αἰρετικά φρονήματα, ὅπως ὁ νῦν. Καί ἀντὶ νά πάρουν τό παράδειγμα ἀπό τοὺς Ὁσίους Ἀγιορεῖτες Πατέρες μας, τοὺς Μάρτυρες ἐπὶ τοῦ λατινόφρονος Βέκκου, καί νά καταλάβουν ὅτι περισσότερο τοῦ Βέκκου ἔχουμε σήμερα, καί νά διακόψουν τό μνημόσυνο, ἐλέγχοντάς τον διὰ τά κοράνια πού μοιράζει, πού ἐξισώνει τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μέ τίς ἐκκλησίες τοῦ Σατανᾶ, πού δέχεται τά βαπτίσματα τῶν αἰρετικῶν, πού λέγει ὅτι ἡ σωτηρία κατορθώνεται σέ ὅλες τίς "ἐκκλησίες", πού συμπροσεύχεται μέ αἰρετικούς, Ἑβραίους, μέχρι καί πνευματιστές, καί γενικά γιά τήν προδοσία του στήν Ἐκκλησία καί τόν Χριστό, τόν προσφωνοῦν καί τόν ἀποδέχονται ὡς πατέρα τους. Νά τόν χαίρονται. Ὅμως πρέπει νά μάθει ὁ Ὁρθόδοξος λαός πῶς τό Ἅγιον Ὄρος, δέν εἶναι μόνον οἱ Ἡγούμενοι καί ἡ Ἱερά Κοινότης, πού φοβοῦνται μὴ χάσουν τήν θεσοῦλα τους καί τήν βόλεψή τους, ἀλλά πρωτίστως εἶναι ἡ Παναγία μας πού γιά χάριν τῆς ὀνόμασαν τό Ὄρος Ἅγιον, οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, πού αγιάστηκαν καί αγίασαν τά χῶματα τοῦτα μέ τήν ἄσκησή τους καί τό αἷμα τους, καί σήμερα, οἱ μοναχοί, πού δέν συμφωνοῦν μέ τήν στάσι τῶν οἰκουμενιστῶν καί ἐλέγχουν εὐκαίρως ἀκαίρως, καί ἀγωνίζονται νά κρατήσουν ψηλά τήν σημαία τῆς Ὁρθοδοξίας, χωρίς νά

δημιουργούν σχίσματα, και να αποκόβονται από την Έκκλησία. Αυτοί όμως δεν φαίνονται πουθενά, διότι σκοπίμως δεν τους δείχνουν, αλλά δείχνουν αυτά που αυτοί θέλουν».

Είναι ψέμματα αυτά Άγιοι Πατέρες; Στην συνέχεια όμως λέγω και τά εξής: «Σας καταθέτω λοιπόν ότι μεγάλο μέρος του Αγίου Όρους αποτελείται από αυτούς τους πατέρες, που θα έδιναν και την ζωή τους για την φίλη Ορθοδοξία, και, αν και ανάξιος να συγκαταλέγωμαι μεταξύ αυτών, συντάσσομαι μαζί τους».

Αυτοί οι Αγιορείτες Πατέρες δεν παύουν να δηλώνουν, επίσης, την αντίθεσή τους στις ανεπίτρεπτες εκκλησιολογικές παρεκτροπές και τις αποκλίσεις σε θέματα πίστεως του Οικουμενικού Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου. Κορυφαία έκφραση αυτής της αντιθέσεως υπήρξε η έκδοση του τεύχους «ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ», που συνυπέγραψαν εκατοντάδες Αγιορείτες.

Θά κατηγορήσετε, άραγε, και όλους αυτούς για αντιεκκλησιαστική συμπεριφορά; Θά τους καταδικάσετε, γιατί στιγματίζουν τά άτοπήματα του κ. Βαρθολομαίου, καθώς και την άφωνία των ύπευθύνων του Αγίου Όρους; Γράφουμε χαρακτηριστικά στον πρόλογο της έκδοσής μας. «Τά καινοφανή και άντορθόδοξα οίκουμενιστικά άτοπήματα του Οίκουμενικού Πατριάρχου Αθηνάγορα και του διαδόχου του Πατριάρχου Δημητρίου -των δεκαετιών 1960-1980- προκάλεσαν πραγματική εξέγερση στό Άγιον Όρος, ή όποία έφθασε έως και την πολυετή διακοπή της μνημονεύσεώς τους, όπως όρίζουν ή διδασκαλία των άγιων και θεοφόρων Πατέρων μας, οι θεόπνευστοι ιεροί Κανόνες και ή άπαρασάλευτος ιερά Παράδοση της Έκκλησίας μας».

Ανάλογα άτοπήματα, άντιεκκλησιαστικά και άντορθόδοξα, πραγματοποιούνται και στις ήμέρες μας και μάλιστα κατά συρροήν από τον Οίκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο, ό όποιος συνεχίζει συνειδητά και συστηματικά την άκολουθούμενη τακτική των προκατόχων του. Δυστυχώς, όμως, έμεις οι σύγχρονοι άγιορείτες μοναχοί δεν άκολουθούμε την γραμμή των προκατόχων μας. Δεν άκολουθούμε την πορεία των Αγίων μας, των μαρτύρων, των όμολογητών της πίστεως και των άγιασμένων και σεβασμίων Γερόντων μας. Αντιθέτως σιωπούμε και κωφεύουμε, άδρανοῦμε και έφησυχάζουμε έπιδεικνύοντας μία συμπεριφορά παντελώς ξένη και άντίθετη πρός τά μοναχικά εϊώθότα και τις παρακαταθήκες των Αγίων Πατέρων και Γεροντάδων μας».

Τί διαφορετικό ή τί περισσότερο έχω πεί ή έχω γράψει από όσα σας καταθέτουν οι συνυπογράφωντες τό άγιορείτικο έντυπο, όταν δηλώνουν ότι: «Προβληματισμός, άπορίες και έρωτήματα πιεστικώς μάς κατατρύχουν, για τή σημερινή στάση της Ιεράς Κοινότητος του Αγίου Όρους, των άγιων Καθηγουμένων μας και Γερόντων μας και πνευματικῶν Πατέρων μας, εις τους όποιους μέ άπαντοχή άπευθυνόμαστε σήμερα, στοιχούμενοι στην άγιορείτικη παράδοση... Μάς τύπτει και μάς έλέγχει ή συνείδησή μας για την χλιαρότητα που έπιδεικνύει τό Άγιον Όρος στά θέματα της πίστεως. Μάς τύπτει και μάς έλέγχει ή συνείδησή μας για τό γεγονός ότι διοχετεύουμε τό σύνολο των δυνάμεων και των πρωτοβουλιών μας σε δραστηριότητες άπαραίτητες μέν, αλλά δευτερεύουσες σε σχέση μέ τον άγώνα για την διαφύλαξη της πίστεώς μας και την σωτηρία μας. Η συνείδησή μας άνθίσταται και έπαναστατεί ενάντια στην χαλαρότητα, την εκκοσμίκευση, τον έφησυχασμό που τείνουν να έπικρατήσουν στην άγιώνυμη πολιτεία μας. Ανθίσταται και έπαναστατεί ενάντια στην διπλωματία και τον τακτικισμό που άκολουθείται έπισήμως. Ανθίσταται και έπαναστατεί ενάντια στις ποικίλες σκοπιμότητες και έπιδιώξεις. Ανθίσταται και έπαναστατεί ή συνείδησή μας, όταν βλέπει την ύποστολή του όμολογιακού φρονήματος και την μεταλλαγή του σε έφεκτικότητα και καιροσκοπισμό».

Στήν τελευταία επίσκεψη τοῦ Πατριάρχου στό Ἅγιον Ὄρος, μόνον ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Κωνσταμονίτου πρός ἔπαινόν του δέν παρέστη στήν ὑποδοχή του, διαμαρτυρόμενος τοιοῦτοτρόπως σιωπηρῶς, γιά τά αίρετικά του φρονήματα, πράγμα πού μᾶς χαροποίησε, καί οὐδείς τόν ἤλεγξε γιά «ἀντιεκκλησιαστική συμπεριφορά». Ἀλλά καί τέσσερις Ἡγούμενοι μέ ἡρωϊκό φρόνημα ὑπέγραψαν τό περιοδικό «**Ἅγιον Ὄρος - Διαχρονική Μαρτυρία**», καθώς καί ἑκατοντάδες πατέρες. Οἱ ἄλλοι Ἡγούμενοι καί Ἀντιπρόσωποι γιάτί δέν ὑπέγραψαν τά αὐτονόητα, τά ὁποῖα οἱ ἴδιοι πρό ἐτῶν ὁμολογοῦσαν, καί τά ὁποῖα εἶναι ἱστορικά κείμενα;

Ἡ συνείδησή μας, ἅγιοι Πατέρες, δέν μᾶς ἐπιτρέπει πλέον νά δεχόμαστε τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο ὡς ὀρθοτομοῦντα τόν λόγον τῆς ἀληθείας, διότι ἀπλούστατα ὄχι μόνον δέν τόν ὀρθοτομεῖ ἀλλά καί ἠγεῖται δυστυχῶς τῆς Παναγιόσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐσεῖς συμφωνεῖτε μέ τίς θέσεις τοῦ Πατριάρχου μας;

Συμφωνεῖτε μέ τίς ἀλλεπάλληλες ἐκκλησιολογικές παρεκτροπές του; Συμφωνεῖτε μέ τίς συνεχεῖς ἀποκλίσεις του στά θέματα τῆς πίστεως; Συμφωνεῖτε μέ τίς συμπροσευχές μέ αίρετικούς καί ἀλλοθρήσκους, γιά τίς ὁποῖες οἱ Ἱεροί Κανόνες ἐπιβάλλουν τήν ποινή τῆς καθαιρέσεως;

Συμφωνεῖτε μέ τήν πληθώρα ἐπισήμων ἐκδηλώσεων συμπροσευχῶν τόσο διαχριστιανικῶν ὅσο καί διαθρησκευτικῶν; Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικά μόνον τίς διαθρησκευτικές συναντήσεις πού ὀργανώνει τό Βατικανό στήν Ἀσίζη μέ συμμετοχή θρησκευτικῶν ἡγετῶν καί ἐκπροσώπων ἀπό ὅλα τά θρησκεύματα τοῦ κόσμου· τήν ἀνταλλαγή ἐπισκέψεων μεταξύ Φαναρίου καί Βατικανοῦ στίς θρονικές ἑορτές, καί ὄχι μόνον, καί συμμετοχή στίς λατρευτικές ἐκδηλώσεις ἐκατέρωθεν· τήν ἐβδομάδα οἰκουμενικῆς προσευχῆς γιά τήν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν πού ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο, καθώς καί ἄλλες οἰκουμενικές συμπροσευχές στά πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ) καί τοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τῆς Εὐρώπης (ΣΕΚ) κ.ἄ. Σᾶς ὑπενθυμίζω τίς συμπροσευχές γιά ἑκτακτες περιστάσεις, ὅπως γιά τήν εἰρήνευση στήν Μέση Ἀνατολή, ὅπως αὐτή πού πραγματοποιήθηκε στήν Ρώμη. Ἐπίσης καί τίς συμπροσευχές γιά τά ζητήματα οἰκολογίας, στήν διάρκεια τῶν οἰκολογικῶν συμποσίων πού διοργανώνει τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο.

Συμφωνεῖτε μέ τήν προσφορά τοῦ ἀντίχριστου Κορανίου («ἱεροῦ» κατά τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖον) σέ Μουσουλμάνους θρησκευτικούς ἤ μή ἡγέτες; Συμφωνεῖτε μέ τά διαδραματισθέντα στό Φανάρι κατά τήν επίσκεψη του πάπα Βενεδίκτου τόν Νοέμβριο τοῦ 2006 καί τοῦ πάπα Φραγκίσκου τόν Νοέμβριο τοῦ 2014 στήν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ἔλαβαν χώρα ὄχι μόνον συμπροσευχές, ἀλλά καί λειτουργικός ἀσπασμός, ἀπαγγελία τοῦ «Πάτερ ἡμῶν» ἀπό τόν Πάπα κατά τήν διάρκεια τῆς Θ. Λειτουργίας, θυμίαση τοῦ Πάπα ἀπό ὀρθοδόξους διακόνους, ἀκόμη καί ψαλμωδία ἀπολυτικίων πρός τιμήν τοῦ αίρεσιάρχη καί τοῦ ψαλμικοῦ στίχου «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»;

Συμφωνεῖτε, ἅγιοι Πατέρες, μέ τά τολμηρά θεολογικά καί λειτουργικά ἀνοίγματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρός ὅλες τίς αίρέσεις, Μονοφυσιτισμό, Παπισμό, Προτεσταντισμό, ἀκόμα καί πρός ἄλλες θρησκεῖες, ὅπως ὁ Ἰουδαϊσμός καί τό Ἰσλάμ;

Ὅπως σᾶς ἀνέφερα καί στό γράμμα μου τῆς 15^{ης} Αὐγούστου 2014 «θά χρειαζόταν πολὺς χῶρος γιά νά ὑπομνήσω αίρετικές γνῶμες καί ἀντικανονικές πράξεις τοῦ Πατριάρχου τίς ὁποῖες ἐλπίζω νά γνωρίζετε. Ἀπλῶς σημειώνω ἐνδεικτικά ὅτι ἔπαυσε νά πιστεύει ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι Ἡ Μία, Ἀγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Δέχεται ὅτι καί οἱ αίρέσεις εἶναι «ἐκκλησίες», ἔχουν «ἔγκυρο» βάπτισμα καί «ἔγκυρα» μυστήρια, ἀποδεχθεῖς καί ἐπαινέσας τίς ἐπαίσχυντες ἀποφάσεις

για μέν τούς Παπικούς στό Μπαλαμάντ (1993), για τούς Προτεστάντες τίς ἀποφάσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν στό Πόρτο Ἀλέγρε τῆς Βραζιλίας (2006) καί στό Πουσάν τῆς Ν. Κορέας (2012), καί για τούς Μονοφυσίτες τίς ἀποφάσεις τῆς Γενεύης (1990). Τίς ἀπαράδεκτες ἀποφάσεις για τούς μονοφυσίτες τούς ὁποίους ἀναγνώρισαν ὡς Ὀρθοδόξους, ἤλεγξε μέ σειρά δημοσιευμάτων ὁ ἀείμνηστος Γέροντας π. Γεώργιος Καψάνης, τίς κραυγαλέες δέ για αἰρετική ἀπόκλιση ἀποφάσεις τοῦ Πουσάν ἐστηλίτευσαν μέ κοινό ὑπόμνημά τους πρός τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Τερώννυμον ἐσχάτως (2014) οἱ Μητροπολίτες Δρυϊνουπόλεως Ἀνδρέας, Γλυφάδας Παῦλος, Κυθήρων Σεραφεῖμ, Αἰτωλοακαρνανίας Κοσμᾶς, Γόρτυνος Ἱερεμίας καί Πειραιῶς Σεραφεῖμ, ζητώντας νά συζητήσῃ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τόν προσεχῆ Ὀκτώβριο τίς αἰρετικές ἐκτροπές τοῦ κειμένου τοῦ Πουσάν», πράγμα φυσικά πού δέν ἔγινε ποτέ.

Ἐμεῖς αὐτά ἀκριβῶς στιγματίζουμε καί καταδικάζουμε μέ τά γραφόμενα καί τά λεγόμενά μας. Τίς αἰρετικές θέσεις καί πρακτικές τῶν προσώπων, ὄχι τά πρόσωπα καθ' ἑαυτά. Παρόμοιες ἀντιεκκλησιαστικές καί ἀντορθόδοξες ἐνέργειες κατεδίκαζαν πάντοτε ἀπερίφραστα καί μέ παρηρησία οἱ προκάτοχοί μας Ἁγιορεῖτες πατέρες. «Ἐπιθυμοῦμε οἱ Ἁγιορεῖται, -διεκήρυσσε ἡ Ἱερά Κοινότης τό 2007- καί ἀγωνιζόμεθα διά βίου νά φυλάξουμε τήν παρακαταθήκη τῶν Ἁγίων Πατέρων μας. Περιφρουροῦμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τήν δογματική μας συνείδηση. Φοβούμεθα νά σιωπήσωμε, ὡσάκις τίθενται ζητήματα, πού ἀφοροῦν στήν παρακαταθήκη τῶν Πατέρων».

Εἶναι πραγματικά, λυπηρό, ἀλλά τό «**Φοβούμεθα νά σιωπήσωμε**» ἔχει παραχωρήσει πλέον τήν θέση του στό «**φοβούμεθα νά μιλήσωμε**» ἀπό τούς σημερινούς ἰθύνοντες τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Αὐτό τό καταλαβαίνει κανεῖς πολύ εὐκόλα, ἂν συγκρίνει τίς ἀντιδράσεις τῶν παλαιότερων Ἁγιορευτῶν μέ τό τελευταῖο γράμμα τῆς Ἱεράς Κοινότητος μετά τήν ἐπίσκεψη τοῦ πάπα Φραγκίσκου στό Φανάρι. Ἐνδεικτικά εἶναι τά σχόλια πολλῶν κληρικῶν, μοναχῶν καί λαϊκῶν για τό πόσο χλιαρό καί φοβισμένο ἦταν αὐτό τό γράμμα.

Ἔτσι ἀντιδρούσαν οἱ πατέρες μας σέ τέτοια συμβάντα; Τό τεῦχος «Ἅγιον Ὄρος, Διαχρονική μαρτυρία» δίνει ἕνα μικρό δείγμα περί τοῦ πῶς πραγματικά ἀντιδρούσαν οἱ Πατέρες μας, καί πῶς ἐμεῖς θέλουμε τούς Ἀντιπροσώπους μας καί τούς Ἡγουμένους μας νά ἀντιδρῶν. Μόνον διά τά ὑλικά ἀγαθά καί τά ἀξιώματα θά κοπτόμεθα καί θά πασχίζομεν; «Αἰσθανόμεθα βαρεῖα τήν εὐθύνη μας ἔναντι τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος προσβλέπει στόν ἀθωνικό Μοναχισμό, ὡσάν σέ ἀδιαπραγμάτευτο φύλακα τῶν ἱερῶν Παραδόσεων», ἀνέφερε ἡ Ἱερά Κοινότης σέ ἀνακοίνωσή της τόν Ἰανουάριο τοῦ 2007. (Ο.Τ. ἀρ. φ. 1672, 12.1.2007).

Αὐτή ἀκριβῶς ἡ εὐθύνη μᾶς συνέχει, ἅγιοι Πατέρες, καί μᾶς κάνει νά ἀγωνιοῦμε, νά θλιβόμαστε, νά προβληματιζόμαστε καί νά ἀντιδρῶμε, ὅταν βλέπουμε τήν Ἱερά μας Κοινότητα, τούς Ἡγουμένους μας, τούς Γεροντάδες μας νά μὴν ἐνεργοῦν μέ τόν ἀπαιτούμενο τρόπο, ὥστε νά παραμείνει τό Ἅγιον Ὄρος ὁ «ἀδιαπραγμάτευτος φύλακας τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων».

Δέν ἀντιδικοῦμε ἐναντία στά σεπτὰ πρόσωπά σας, τά ὁποῖα καί σεβόμαστε καί τιμοῦμε καί ἀγαποῦμε ἐν Χριστῷ. Ἀντιδρῶμε στόν ἐφησυχασμό, στήν χαλαρότητα, στήν χλιαρότητα, στήν ἀνασταλτικότητα πού ἐπιδεικνύεται σέ τόσο καίρια καί ἀποφασιστικά ζητήματα. Ἀντιδρῶμε στά μισόλογα, στίς ὑπεκφυγές, στόν «στρουθοκαμηλισμό», στήν δελλία, στόν δισταγμό καί τήν ἐφεκτικότητα. Ἀντιδρῶμε στήν διπλωματία, στόν τακτικισμό, στίς τεχνητές ἰσορροπίες. Ἀντιδρῶμε στήν πρόταξη ἀτομικῶν καί ἰδιοτελῶν συμφερόντων εἰς βάρος τῆς ἐπιβεβλημένης προασπίσεως τῆς ὀρθοδόξου δογματικῆς ἀληθείας καί τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας, πού βάλλεται ἀνελέητα στίς μέρες μας,

ἀλλοιώνεται, διαβρώνεται, παραχαράσσεται καί μεταλλάσσεται μέ εὐθύνη καί ἐπιλογή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος τῆς ἔντονης, πολλές φορές, κριτικῆς μας. Ὅταν εἶναι τόσο ἔντονη ἢ προσβολή τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας ἀπό τά οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅταν εἶναι τόσο ἔντονη ἢ ἀπουσία καί ἡ σιωπή τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀπέναντι σ' αὐτή τήν προσβολή, τότε ἀναπόφευκτα θά εἶναι ἔντονη καί ἡ κριτική μας.

Ὁ καθένας μας, ἄλλωστε, ἔχει τήν εὐθύνη τῶν ἐπιλογῶν του καί τῶν ἐνεργειῶν του καί θά κριθεῖ γι' αὐτές.

Θά ἀπαγορεύσουμε, ἄραγε, τήν ἐλεύθερη ἔκφραση τῶν ἀπόψεων τοῦ καθενός καί τήν κριτική πού δικαιούται νά ἀσκήσει σέ ἀποφάσεις, σέ τακτικές καί σέ συμπεριφορές πού ἀφοροῦν θέματα Πίστεως; Ἡ μήπως θά ἐπιχειρήσουμε νά ὑποβάλουμε σέ ἔλεγχο καί περιορισμούς τήν ἐλευθερία στήν διατύπωση ἀπόψεων, ὑπό τήν ἀπειλή διώξεων καί τιμωριῶν;

Γνωστές τακτικές καταστολῆς καί ἐκφοβισμοῦ, τακτικές φιμώσεως καί φαλκιδεύσεως, τακτικές στιγματισμοῦ καί ἐνοχοποιήσεως τῶν ἀντιδρώντων, πέραν τοῦ ὅτι εἶναι ἀνοίκειες καί ἀντίθετες πρὸς τά μοναχικά ἤθη, δέν πρόκειται σέ καμμία περίπτωση νά μᾶς πτοήσουν καί νά μᾶς κάνουν νά σιωπήσουμε.

Πολύ περισσότερο δέν πρόκειται νά μᾶς πτοήσουν, ὅταν στήν προσπάθειά μας αὐτή ἔχουμε σύμμαχό μας τήν ὑπέρμαχο Θεοτόκο μας, τήν Μία καί Πρώτη καί Μεγάλη Κυρία καί Ἀφέντρα τοῦ Ἁγίου Ὁρους τό ὁποῖο εἶναι καί τό Περιβόλι Της, τό χορηγηθέν εἰς Αὐτήν ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Υἱοῦ Της καί Θεοῦ μας καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήν χορεία τῶν Ἀγιορειτῶν Ὁσίων, τῶν μαρτυρησάντων ὑπέρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας, καί τίς εὐχές τῶν ἁγίων γερόντων μας πού ἀνέδειξαν καί διετήρησαν ἐπί αἰῶνες τό Ἅγιον Ὁρος ὡς προμαχώνα καί προμετωπίδα τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Τό Ἅγιον Ὁρος καί γενικά ὁ μοναχισμός ἦταν, εἶναι, καί πρέπει νά συνεχίσει νά εἶναι ὁ θεματοφύλακας τῆς ἀμωμήτου Πίστεώς μας. Σάν Ἅγιον Ὁρος, τά 20 μοναστήρια καί ἡ Ἱερά Κοινότης, μποροῦν καί ἐπιβάλλεται νά ἐνεργήσουν συμφώνως τῇ γνώμῃ τῶν Ἁγίων τῆς διαχρονικῆς Ἐκκλησίας, ὥστε, ὅπως ἀρμόζει, νά εὐφρανθοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι καί νά καταισχυρθοῦν οἱ κακόδοξοι, καί νά παύσει ὁ σκανδαλισμός γιά τήν ἀφωνία καί ἀπραξία τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Σᾶς καταθέτω ταπεινῶς καί μέ πόνο πολύ τήν γνώμη μου ὡς Ὁρθόδοξος Μοναχός καί προϊστάμενος τῆς Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας, στοιχῶν τοῖς Ἁγίοις Πατράσι καί ὄχι ὡς προπέτης, καί μή σεβόμενος τούς θεσμούς καί τά πρόσωπα πού τούς ἀπαρτίζουν. Σέ καμμία περίπτωση ὁμως δέν θά σταματήσω νά ὁμολογῶ τήν ἀλήθεια τῆς Πίστεώς μας καί εἰδικά ἀπό τήν στιγμή πού ὅλοι μας τήν γνωρίζουμε καί ἀναποφεύκτως θά λογοδοτήσουμε γι' αὐτήν ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως. Ὅποιο καί ἂν εἶναι τό κόστος. Στό Ἅγιον Ὁρος δέν ἤλθαμε οὔτε γιά θέσεις, οὔτε γιά ἀξιώματα.

Διά αὐτόν τόν λόγο σᾶς ξαναγράφω αὐτά πού ἡ Ἱερά Κοινότητα δέν ἔκανε ἀποδεκτά καί τά ἐπίστρεψε, καί παρακαλῶ νά τά προσέξετε, καί αὐτό τό λέγω ὄχι μέ ἀναίδεια καί μή σεβόμενος θεσμούς καί πρόσωπα, ὅπως ἄλλωστε σᾶς ἔγραψα παραπάνω, ἀλλά μέ πραγματική ἀγάπη πρὸς ὅλους καί εἰδικά στό Ἅγιον Σχῆμα πού ὅλοι μας σάν Ἀγιορεῖτες Μοναχοί φέρουμε.

«Ἄν ὅσα λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες γιά τούς αἰρετικούς καί τούς αἰρετίζοντες, γιά τούς παπικούς καί τούς φιλοπαπικούς, ἂν ὅσα εἶπε ἡ Παναγία μας γιά τούς ἐχθρούς τοῦ Υἱοῦ τῆς καί δικούς τῆς ἐχθρούς στούς Ζωγραφεῖτες Ὁσιομάρτυρες, εἶναι “ἀνοίκειοι καί ἀπαραδέκτοι

χαρακτηρισμοί”, όπως θέλει και ο νεοεποχίτικος αντιρατσιστικός νόμος, για τον όποϊον τό Άγιον Όρος και πάλιν έσιώπησε, τότε μέ χαρά νά τιμωρηθῶ για τήν συμφωνία μου μέ τούς Αγίους και τήν Αγιορειτική Παράδοση, μέ λύπη όμως για όσους αγαπητούς Αγιορείτες αδελφούς μου επέλεξαν νά είναι άρεστοί μέ τούς έχθρούς τής πίστεως. Σύγχυση και σκανδαλισμό στίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν δέν προκαλοῦν οὔτε οί μαρτυρήσαντες επί Βέκκου Αγιορείτες Όσιομάρτυρες, οὔτε ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς και οί σύν αὐτῶ, πού αγωνίσθηκαν έναντίον τοῦ πάπα και τῶν ιδικῶν μας λατινοφρόνων, οὔτε οί Αγιορείτες Πατέρες πού διέκοψαν τό μνημόσυνο τοῦ Άθιναγόρα και τοῦ Δημητρίου».

Τέλος, πρὸς άποφυγήν κάθε παρεξηγήσεως, και θέλοντας νά σᾶς καθισυχάσω, σᾶς δηλώνω ότι, χάριτι Θεία, παραμένω άπόλυτα σταθερός και σύστοιχος σέ όλα όσα οί Άγιοι Πατέρες τής Έκκλησίας μας, οί Αγιορείτες Μάρτυρες και Όμολογητές τής Πίστεως μας και οί σύγχρονοι άγιορείτες γεροντάδες και ήγούμενοι, καθώς και ή Ίερά Κοινότης, διετύπωσαν και ώμολόγησαν ύπέρ τής Όρθοδόξου Πίστεως μας, κατά τῶν αίρέσεων και δή τής παναιρέσεως τοῦ οικουμενισμοῦ και τῶν συγχρόνων οικουμενιστικῶν άνοιγμάτων.

Έπί δέ τούτοις διατελῶ μετά τής έν Κυρίῳ άγάπης και φιλαδελφίας.

Γέρων Σάββας Λαυριώτης

Συνημμένα:

1. Η άπό 15.8.2014 έπιστολή μου πρὸς τήν Ίερά Κοινότητα Αγίου Όρους
2. «Άγιον Όρος -διαχρονική μαρτυρία στούς άγῶνες ύπέρ τής Πίστεως», Έκδοση Αγιορειτῶν Πατέρων, Άγιον Όρος 2014.
3. «Η νέα εκκλησιολογία τοῦ Οικουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου και επίκαιρα όμολογιακά κείμενα», Σύναξη Όρθοδόξων Κληρικῶν και Μοναχῶν, Ίανουάριος 2015.